

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

IRIS JOHANSEN

**LÂNTUL
MINCIUNILOR**

Traducere: LIDIA GRĂDINARU

**EDITURA LIDER
EDITURA CARTEA PENTRU TOȚI**

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JOHANSEN, IRIS**

Lanțul minciunilor / Iris Johansen; trad.: Lidia Grădinaru - București: Lider, 2004
ISBN 973-629-028-x

I. Grădinaru, Lidia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

1

BRAȚUL SARAH, LOUISIANA

1:05 A.M.

4 octombrie

Barca luneca încet pe brațul fluviului.

Prea încet, se gîndi încordat Jules Hebert. Alesese în mod deliberat o barcă cu vîsle și nu una cu motor, pentru că la ora asta din noapte atrăgea mai puțin atenția, dar nu luase în calcul criza asta de nervi.

Trebuia să-și păstreze calmul. Biserica era puțin mai în amonte.

– O să ne descurcăm, Jules, spuse încet Etienne în timp ce mînuia vîslele. Te frâmînți prea mult.

Dar fratele său, Etienne, era prea liniștit, se gîndi cu disperare Jules. Încă din copilărie Jules fusese cel serios, cel care trebuia să-și asume responsabilitatea, în timp ce Etienne zburda prin viață cu o nepăsare încîntătoare.

- Ai aranjat ca oamenii să aștepte la biserică?
- Bineînțeles.
- Și nu le-ai spus nimic?

BODY OF LIES

Copyright © by Iris Johansen by Johansen Publishing LLLP
Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română
apartin Editurii LIDER

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-București,
Tel: 337.48.81, 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,
e-mail: lider@fx.ro; site: www.trustul-lider.ro

– Doar că vor fi bine plătiți pentru ceea ce fac. Și am lăsat barca cu motor acolo unde mi-ai spus.

– Bun.

– Totul o să meargă foarte ușor. Etienne zîmbi. Îți promit, Jules. Te-am dezamăgit vreodată?

Nu intenționat. Afecțiunea dintre ei era prea puternică. Trecuseră prin multe împreună.

– Fără supărare, frățioare. Am întrebat și eu, așa. Jules înțepeni cînd văzu silueta întunecată a vechii biserici de piatră profilîndu-se amenințător în lumina slabă a lunii. Privirea îi fugi spre cele cîteva case răzlețite pe plantația de pe cealaltă parte a brațului.

Nimeni. Nici o mișcare.

– Ți-am spus, zise Etienne. Norocul e de partea noastră. Cum ar putea fi altfel? Norocul e întotdeauna de partea celor drepti.

Nu asta fusese experiența lui Jules, dar nu voia să se certe cu Etienne. Nu în noaptea asta.

Cînd ajunseră la debarcader Jules sări din barcă, și cei patru oameni angajați de Etienne urcară în barca cu fundul plat.

– Aveți grijă cu el, spuse Jules. Pentru Dumnezeu, să nu-l scăpați!

– Îi ajut și eu, spuse Etienne făcînd un salt înainte. Doamne, e greu! Își băgă umărul masiv sub un colț. Număr pînă la trei.

Cu mare grijă, ridicără uriașul sicriu negru și îl trecură pe debarcader.

VILA DE PE LAC ATLANTA, GEORGIA

Sicriu

Eve Duncan se trezi tresărită, cu inima bătîndu-i nebunește.

– Ce e? întrebă somnoros Joe Quinn. S-a întîmplat ceva?

– Nu. Eve se ridică și se aşeză pe marginea patului. Am avut un vis urît. Mă duc să iau un pahar de apă. Porni spre baie. Culcă-te la loc.

Doamne sfinte, chiar tremura! În așa hal se prostise? Își clăti față și sorbi doi pumni de apă înainte de a se întoarce în dormitor.

Veioza de pe noptieră era aprinsă și Joe stătea în capul oaselor.

– Ți-am spus să te culci la loc.

– Nu vreau să mă culc. Vino încocoace.

Ea se duse în brațele lui întinse și i se cuibări la piept.

Siguranță. Iubire. Joe.

– Vrei să facem dragoste?

– Mi-a trecut prin cap gîndul ăsta. Poate mai tîrziu.

Aceum vreau să vorbim despre coșmarul tău.

– Oamenii mai au și vise urîte, Joe. Nu e chiar atît de neobișnuit.

– Dar tu n-ai mai avut de mult un vis urît. Credeam că ai terminat cu ele. O strînse în brațe. Vreau să se termine.

Ea știa asta, și știa că el încerca cu disperare să-i ofere

siguranța și mulțumirea care, credea el, ar fi scăpat-o de aceste vise. Însă Joe ar fi trebuit să cunoască mai bine ca oricine că niciodată coșmarul nu avea să dispară cu totul.

– Taci și culcă-te la loc.

– A fost cu Bonnie?

– Nu. Eve simți o undă de vinovătie. Într-o zi, cândva, trebuia să-i spună de ce visele cu Bonnie nu mai erau dureroase. Dar nu încă. Nici chiar după acest ultim an alături de el nu era pregătită. Într-o zi.

– Craniul cel nou? Ai muncit mult la el. Poate prea mult?

– E aproape gata. Este vorba de Carmelita Sanchez, Joe. În vreo două zile ar trebui să-i anunț părinții. Atunci urma să se încheie cazul și, poate, aveau să-și găsească și ei liniștea. și știi că munca mea nu-mi aduce decât satisfacții. Dă-le încolo de vise urîte. Doar tristețe și milă și o pasiune nebună de a-i aduce acasă pe cei pierduți. Visele urîte nu trebuie să aibă implicații psihologice adînci. Visul astăa a fost nebunesc, dezliniat... Probabil am mîncat ceva ce nu mi-a privit. Pizza lui Jane a fost un pic prea grea pentru...

– Cu ce a fost?

Joe nu avea de gînd să renunțe. Avea să pigulească subiectul pînă ieșea totul la iveală.

– Cu un sicriu. Bine? Mă îndreptam spre acest sicriu și asta m-a speriat.

– Cine era în sicriu? Făcu o pauză. Eu? Jane?

– Nu mai încerca să citești ceva în asta. Era un sicriu închis.

– Atunci de ce te-ai speriat?

– A fost doar un vis. Pentru numele lui Dumnezeu, vîlnic am de-a face cu morți. Este absolut firesc ca, din cînd în cînd, să mai am și câte un vis macabru...

– De ce te-ai speriat?

– Las-o baltă. S-a terminat. Îi trase capul spre ea și îl nărută. Nu mai fi un protector pisălog. Singura terapie pe care o vreau acum de la tine este strict fizică.

El întepeni, rezistînd. Apoi se destinse și se aplecă înspurpa ei.

– Mă rog, dacă insiști... Bănuiesc că va trebui să fiu un domn și să te las să mă seduci.

Eve era surprinsă. Știa cît de încăpăținat putea fi Joe. Zîmbi și îl trase ușor de păr.

– Ai al naibii de multă dreptate.

– O să vorbim mai tîrziu despre sicriu.

BRATUL SARAH

Sicriul era aşezat în altarul bisericii.

Jules se aplecă să verifice postamentul de sub acesta, încigurîndu-se că poate suporta greutatea sicriului care fusese consolidat pentru etanșeitate. Pusese să fie executat după indicațiile lui și avusese grija să nu existe nici un fel de probleme; era responsabilitatea lui și era hotărît să nu dea gres. Nimic nu trebuia să afecteze prețiosul conținut al sicriului.

– I-am plătit. Au plecat, spuse Etienne din prag. Veni spre Jules, cu ochii ațintiți asupra sicriului. Arată foarte ciudat înci... Am reușit, nu-i aşa?

Jules dădu din cap.

– Da, am reușit.

Etienne rămase tăcut o clipă.

– Știu că ai fost supărat pe mine, dar acum întelegi, nu-i aşa?

– Da, înteleg.

– Bun. În fine, acum e aici. Am făcut-o împreună. Etienne îl luă pe după umeri pe Jules, într-un gest afectuos. Asta îmi dă un sentiment plăcut. Tie nu?

– Nu. Jules închise ochii, în timp ce durerea urca în el. Nu l-aș numi un sentiment plăcut.

– Pentru că te frămînti prea mult. Dar acum s-a terminat.

– Nu de tot. Jules deschise ochii plini de lacrimi. Ți-am spus vreodată ce mult te iubesc, ce frate bun mi-ai fost?

Etienne rîse.

– Dacă mi-ai fi spus, eu aş fi fost cel care şi-ar fi făcut griji. Tu nu eşti omul care... Ochii i se măriră de groază văzînd arma din mâna fratelui său. Ce vrei să...?

În același clipă, Jules trase şi îl împuşcă în inimă.

Etienne se prăbuşî, iar pe faţa lui îngheţă o expresie de nedumerire.

Nici lui Jules nu-i venea să credă. Dă, Doamne, timpul înapoi cu o clipă...

Nu, pentru că ar fi făcut-o din nou.

Jules căzu în genunchi lîngă fratele său şi îl apucă în braţe. Lacrimile îi şiroiau în timp ce îl legăna. Frățioare! Frățioare...

Trebua să se consoleze. Mai avea de îndeplinit o

nucină înainte de a-şi permite să jelească. La ora asta, barca cu motor ce-i ducea pe cei patru oameni trebuia să fi ieşit din braţ, aflîndu-se acum în zona cea mai lată a rîului.

Căută în buzunar telecomanda şi apăsa pe butonul roşu. Nu auzi explozia, dar era sigur că se produsese. Amplasase personal încarcătura explozibilă şi nu-şi permitea niciodată să facă vreo greşală. Nu aveau să existe supravieţuitori şi nici dovezi.

Treaba era terminată.

Jules se întoarse la Etienne şi cu blîndeţe îi dădu la o parte părul de pe frunte. Dormi, frățioare. Se rugă ca Etienne să se odihnească în pace. Îi părea bine că în biserică era prea întuneric ca să vadă şocul şi durerea îngheţate pe faţa lui Etienne.

Nu, în biserică nu era chiar atât de întuneric. Sicriul uriaş, negru, îşi arunca umbra asupra lui Jules şi Etienne.

Îşi arunca umbra asupra întregii lumi.

– Nu, domnule senator Melton, spuse cu fermitate Eve. Nu mă interesează. Am destul de lucru ca să-mi abandonez afacerile pentru tot restul anului. Şi, categoric, n-am nevoie de mai mult.

– Ne-ar ajuta enorm dacă te-ai răzgîndi. E o situaţie foarte delicată şi avem nevoie de ajutorul dumitale. Senatorul ţine o pauză. Şi, la urma urmei, ca cetătean, ai datoria patriotică de a...

– Nu mă luaţi cu prostiile astea, îl întrerupse Eve. De fiecare dată cînd un biocrat doreşte ca interesul său să fie trecut primul pe lista priorităţilor, îi dă înainte cu datoria

patriotică. Nici măcar nu mi-ați spus despre ce e vorba. Tot ce știu e că ar trebui să-mi las casa și familia ca să dau fuga la Baton Rouge. Nu-mi vine în minte nici o îndatorire atât de importantă care m-ar putea determina să fac asta.

– Cum am spus, e o situație foarte delicată, confidențială, despre care nu pot vorbi pînă te angajezi să...

– Găsiți pe altcineva. Nu sînt singurul expert criminalist din lume capabil de a face reconstituiri.

– Ești cel mai bun.

– Am avut parte de multă mediatizare. Asta nu înseamnă...

– Ești cea mai bună. Falsa modestie nu te prende.

– Bine, sînt a naibii de bună. Făcu o pauză. Dar nu sînt disponibilă. Luați-l pe Dupree sau pe McGilvan. Închise telefonul.

Joe ridică privirea din carte.

– Iarăși Melton?

– Nu vrea să renunțe. Dumnezeu să mă ferească de politicieni. Eve se întoarse la piedestal și începu să netezescă lutul de pe craniu. Doamne, cîtă importanță îi dau!

– Melton are reputația de a fi cu picioarele pe pămînt. E foarte popular. Se spune că democrații îl pregătesc pentru funcția de președinte.

– Eu n-aș avea încredere în nici un politician. Toți cei de la Washington sînt o apă și-un pămînt. Se ghidează după principiul o mînă spală pe alta.

– Sună puțin dezgustător. Joe o studie. Dar ești intrigată. Scrie pe tine.

– Sînt curioasă. Este clar că Melton se pricepe să

nîrnească interesul oamenilor. Eve nu-și luă privirea de la sculptură. Singurul lucru pe care a putut să mi-l spună a fost că e datoria mea patriotică. Bou!

– Afiță tot?

– A spus că o să discutăm restul cînd mă angajez. Netezi zona de sub orbită. Mă întreb cine se cred că ...

Joe o urmări o clipă în tăcere.

– În octombrie nu e prea plăcut în Louisiana. Am putea face o plimbare pînă la New Orleans. Departamentul îmi datorează niște zile libere, și lui Jane s-ar putea să-i facă plăcere.

– Tu nu ești invitat. Eve făcu o strîmbătură. E o treabă absolut confidențială și ultrasecretă.

– Atunci, taie-l de pe listă. Se gîndi o clipă. Sînt lipsit de tact și înțelegere? Am afiță minte să nu stau în calea muncii tale. Dacă te tenteaază, cred că ne putem descurca fără tine câteva săptămâni.

– De ce m-ar tenta? Eve își șterse mîinile cu un prosop și se duse la fereastră. În această după-amiază frumoasă de toamnă lacul era albastru, iar Jane se juca pe mal cu cățelușul primit în dar de la prietena lui Eve, Sarah Patrick. Fata arunca un băt iar Toby, cîinele – o corcitură simpatică – alerga nebunește să îl recupereze. Amîndoi arătau foarte fericiți, nănatosi și plini de viață.

Ei bine, cine n-ar fi fost fericit aici, în locul ăsta, în perioada asta a anului?

– Eve?

Ea se uită peste umăr la Joe, protectorul ei, cel mai bun prieten al ei, iubitul ei. El era temelia de piatră a vieții